

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Aistros!

BELLA FRANCES

Jei tave dar sutiksiu

2017 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Bella Frances
(Bela Francis)

JEI TAVE DAR SUTIKSIU

Romanas

Versta iš Bella Frances,
The Playboy of Argentina, 2015
© Bella Frances, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rūta Raudonytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0306-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

1

Tingią šiltą vasaros popietę Rokas Hermida, pramintas Uraganu, išlipęs iš nuosavo sraigtasparnio sparčiai žingsniavo išpuoselėta Buenos Airių polo stadiono veja. Frenkė Rajan vaikštinėjo tarp žiūrovų ir dairėsi. Jai dingtelėjo, kad plazdančios polo aistruolių, ypač moterų, blakstienos kelia vėjelį. Stojusi tylą prilygo pagarbiai baimei, su kuria žmonės žvelgia į pusdievius. Polo poniai¹ trypė, šnarpštė ir nekantraudami purtė trumpakartes galvas. Tačiau Frenkė nepasidavė visuotinei ekstazei – ji drebėjo iš skausmo, pažeminimo ir, velniai rautų, gėdos.

Kiekvienas Roko žingsnis pabrėžė įspūdingą jo stotą. Frenkei jis atrodė truputį aukštesnis ir tikrai raumeningesnis nei anksčiau. Gal ir plaukai ilgesni? Prieš dešimt metų tokia išvaizda buvo laikoma įžūlia, o dabar tapo skiriamuoju Roko bruožu, nes tas vyras virto Argentinos pasididžiavimu.

¹ Polo žirgai vadinami poniais tik iš tradicijos, nes jų aukštis žaidime neribojamas (red. past.).

Vėjas plaikstė šilkinius moterų sijonus, aistruolės taisėsi plaukus ir skrybėles. Minia tirštėjo, žmonės spaudėsi vienas prie kito. Akimirka jie užstojo Frenkei vaizdą, bet netrukus mergina vėl išvydo Roką. Aiškiau ir iš arčiau. Žiauriai, sukrečiančiai gražus. Ir po šitiekos metų vis dar verčiantis daužytis jos širdį.

Kamera pagavo vyro profilį, paskui jį parodė visi ekranai. Randuotas antakis, sulaužyta nosis. Šalia atsirado Roko brolis Dantė ir padėjo ranką jam ant peties. Šviesiaplaukis – tikras kontrastas Rokui. Princai dvyniai – Tamsos ir Šviesos.

Reginys gniaužė kvapą. Lygiai tą patį tvirtino žiniasklaida. Tik dar įtikimiau. Žavios šypsenos dėl darnaus brolių žaidimo, rungtynių jaudulys, žiūrovų subruzdimas.

Kaip svaiginama.

Kaip bjauru.

Po galais, kaip Frenkė išters visas keturias valandas? Paskui vakarėlį, didvyrio liaupes? Darys tai dėl žmogaus, kuris pažvelgė jai į akis, pabučiavo su liežuvio ir sudaužė švelnią, patiklią jos širdį.

Ji išters lengvai. Be niekur nieko. Negi sunku pažiūrėti polo rungtynes gurkšnojant

Pimm's kokteilį ir nesiartinti prie Roko?

Pasitaisiusi didžiulius saulės akinius ant mažos nosytės Frenkė atsisėdo į pigią vietą aukštai tribūnose ir užmetė koją ant kojos. Gal jai nevertėjo šiandien čia ateiti? Būtų galėjusi trumpam apsistoti Buenos Airėse ir neiti į polo rungtynes. Žaidimas jai ne itin rūpi. Jau nebe.

Vaikystėje Frenkė daugiau laiko praleisdavo arklidėse nei namuose. Taip, kadaise ji, šešiolikmetė, troško tapti polo žaidėja. Bet tada buvo naivi. Tokia naivi, kad manė, jog tėvas juokauja, kad jai kada nors gal pavyks įsidarbinti turtingo vyro sekretore, geriausiu atveju – ištekėti už turtuolio. Visiška naivuolė, nes puolė į glėbį šauniausiam vyrui, kokį kada nors pažino, ir *kone* meldė, kad šis priimtų ją į lovą.

Kone meldė? Na, ne visai taip.

Per dešimt metų Frenkė išmoko tvardytis – nebevyrpa ir nebegražo rankų.

Ji ištiesė ir tvirtai sunėrė laibus, baltus pirštus. Pažiūrėjo į sidabrinį žiedą su vingriomis raidėmis išraižytu vardu *Ipanema* – keturioliktojo gimtadienio dovaną, nuo to laiko jo nenušiovė. Pasukiojo žiedą. Ji vis dar ilgėjosi tos kumelaitės ir nekentė žmogaus, kuris ją nusi-

pirko.

Ipanema dabar priklausė Rokui Hermidai. *Jo numylėtinė*, kaip jis teigė pasaulio žiniasklaidai. Sklido gandai, kad kumelė bus įtraukta į naują genetikos programą. Jos palikuonys neš Roką ir jo brolių į pergalę ir šiose labdarai skirtose rungtynėse. Na, šiaip ar taip, visi čia esantieji taip manė. Vietiniai žiūrovai nė trupčio neabejojo, kad Argentinos numylėtiniai triumfuos prieš Palm Bičo komandą. Aistruolių laukė aštuoni kėliniai dalyvaujant Dantei ir Rokui – stipriausių Pietų Amerikos polo žaidėjų pasirodymas.

Bet Frenkė Rajan nevarvino seilės. Oi, ne.

Ji užvertė akis ir papurtė galvą prisiminusi, kaip kvilvai anksčiau reaguodavo į koketuojančias polo aistruoles – laimė, dabar ji *visiškai* valdo savo jausmus.

Kad Rokas Hermida žaidžia čia, jai nė motais. Tikrai.

Jis veikiausiai nė neprisimena Frenkės...

Šitai turbūt ir kėlė merginai didžiausią apmaudą. Nors ji degė iš gėdos, vėliau iš pasiutimo sužinojusi, kad Rokas nusipirko Ipanemą, o paskui buvo išsiųsta į vienuolyną, *tas vyras* tvykstelėjo jos gyvenime kaip meteoras ir

greitai užgeso. Jis jos neieškojo. Jis pavogė jos išdidumą ir džiaugsmą. Bet Frenkė išmoko pamoką. Taip arti ji daugiau neprisileis nė vieno žmogaus.

Frenkė turėjo svarią priežastį būti čia, priežastį, neturinčią nieko bendra su Roku Herimada. Šiandien ji galėjo apsimesti turiste, bet buvo visiškai pasinėrusi į verslą. Pagaliau gavo produkto plėtros vadybininkės pareigas *Evana Cosmetics*. Kol įrodė esanti jų verta, teko ilgai dirbti praktikante, paskui asistente už menką atlyginimą, bet dabar gali atkeršyti tėvui ir įgyvendinti savo svajonę!

Frenkė džiaugėsi kelione į Dominikos Respubliką, vėliau į Argentiną ieškoti tinkamų alavijų plantacijų ir viešnage su nakvyne Buenos Airėse, galimybe pamatyti polo rungtynes, tada praleisti savaitgalį su Esme itin prabangiame Punta del Estės kurorte ir pasidžiaugti saule bei jūra. Tikra palaima. Frenkės gyvenime būta ir ne tokių smagių dienų.

Per pertrauką mergina nusipirko dar vieną kokteilį – kodėl gi ne? Žvaliai nusiteikusi ketino rytoj rengtis pristatymui, tad šiandien galėjo kiek atsipalaiduoti. Tai netgi išeis į naudą prieš leidžiantis į tolesnes verslo keliones. Iki skrisdama namo Frenkė dar turi ganėtinai lai-

ko paruošti ataskaitą kompanijos direktorių valdybai.

Sumanymas buvo toks drąsus. Ji taip ilgai įtikinėjo direktorius ryžtis pasižvalgyti natūralių žaliavų kitose šalyse, kad sukurtų unikalų produktą, *tikrai* unikalų. Taigi Frenkė būtų paskutinė kvaiša, jei rizikuotų karjera ir prasi-dėtų su tuo velnio neštu ir pamestu Roku Hermida.

Ji klaidžiojo akimis po spalvingą vietinių gyventojų ir turistų minią. Kitoje milžiniško lauko, panašaus į kilimą, pusėje išvydo dideles baltas pavėsines. Frenkės draugė Esmė turbūt šeimininkauja vienoje jų - šypsosi, plepa ir pozuoja fotografams. Kaip Palm Bičo komandos kapitono žmona, Esmė irgi yra komandos dalis. Frenkei tai nepatinka.

Ekranuose vėl šmėkstelėjo Roko veidas. Rūsti išraiška, atgal sušukuoti tamsūs plaukai, vis tiek krintantys ant įdegusios kaktos. Jis vilkėjo komandos uniformą - raudonus su juodu marškinėlius, baltus bridžius, mūvėjo aulinius batus. Frenkė nejučiomis pažvelgė į jo šlaunis. Kietas ir stiprias. Kadaisė ji jas bučiavo.

Akimirką apsvaigo pasiklydusi mergaitiškų prisiminimų migloje. Pirmas susižavėjimas, pirmas bučinys, pirmą kartą sudaužyta širdis.

Viskas per šį vyrą. Ji atitraukė akis nuo ekrano ir susiraukė. Sumurmėjo po nosimi žodžius, kurie būtų pašiurpinę jos motiną, žodžiai nusklendė pavėjui ir susimaišė su Uragano biografija (ją pasakojo rungtynių komentatorius) ir garsiais aistruolių riksmomis.

Prasidėjo pirmas kėlinys. Oras kibirkščiaavo nekantriu laukimu. Frenkė nutarė patogiai įsitaisyti ir žiūrėti rungtynes, o jeigu imtų bjaurėtis Roko arogancija, šūksniais drąsinti Palm Bičo komandą. Na ir kas, kad argentiniečių poniai yra Ipanemos palikuoniai. Rokas Hermda dabar – tik perdėto paauglės susižavėjimo šešėlis. Frenkė jam nieko neskolinga.

Deja, kartais lengviau pasakyti, negu padaryti.

Rokas toks patrauklus.

Sulig kiekvienu kėliniu kova darėsi dramatiškesnė ir įdomesnė.

Rokas šuoliavo kaip vėjas. Kai staigiai apsisuko, kamera pagavo rūstų, susikaupusį jo veidą. Kaskart pelnęs įvartį jis žybtelėdavo miniai baltais dantimis.

Žinoma, neatsiliko ir Dantė. Kaip viesulas jie skriejo aikšte pirmyn atgal. *Velnias*, broliai Hermidos tarsi užbūrė žiūrovus.

Žinoma, argentiniečiai laimėjo. Stadione su-
plazdėjo mėlynos su baltu vėliavos, minia
staugė iš susižavėjimo. Frenkė nuskuodė prie
išėjimo. Nuleidusi galvą ji skynėsi kelią link
ponių, nes dėl jų čia ir atvyko. Merginos veidas
bylojo: „Visa tai jau mačiau, kaip sau norit,
nieko ypatingo.“

Kai pralindo pro aptvarą, arklininkai jau bai-
gė maudyti ponius, ore vaivorykštės spalvomis
žibėjo vandens purslai. Frenkė dairydamosi
slampinėjo aplinkui. Jai čia patiko. Jai to trūko.
Tik dabar suvokė, kaip labai.

Visi buvo užsiėmę, linksmai plepėjo ir apta-
rinėjo puikų rungtynių rezultatą. Žinoma, Palm
Bičo komanda stipri priešininkė, ir Esmė troško
pergalės, bet ši diena, kaip ir tikėtasi, priklausė
Rokui ir Dantei.

Kai tik Frenkė pamatys tuos du ponius, dings
iš čia ir pasiners į vonią viešbučio numeryje.
Pasinaudos dovanomis iš paskutinės kelionės:
truputis eterinio aliejaus padės atsipalaiduoti,
puodelis žolelių arbatos – užmigti. Ji dirbo dvi-
dešimt keturias valandas. Jei dalyvaus šiąnakt
vakarėlyje, nes taip nusprendė Esmė, reikia
pailsėti.

Niekas nekreipė į Frenkę dėmesio. Mergina
neysižeidė. Neaukšta, smulkutė, niekuo neišsi-

skirianti, ji įprastai likdavo nepastebėta. Kitaip nei polo aistruolės, kurias galėjai lyginti su veisliniais žirgais – tobuli dantys, liekni kūnai ir ilgus kojas. Frenkė nuo mažens kaip berniukas bėgiojo su broliais, jodinėjo ir bastėsi po ūkį laisva ir nevaržoma, kol suprato, kad būti mergaite daug smagiau. Tą dieną, kai išlėkė iš arklidžių paskui brolius ir susidūrė su Roku Hermida.

Tos akimirkos ji nepamirš.

Pasukusi už kampo Frenkė išvydo tą vyrą, jis nušvito kaip saulė po griaustinio. Rokas stovėjo ir įdėmiai žiūrėjo į ją. Frenkė staigiai stabtelėjo ir įsižiopsojo į jį. Dar nebuvo mačiusi nuostabesnio, gražesnio ir grėsmingesnio vyro. Jis apžiūrinėjo ją neskubėdamas. Tada atsigrėžė į Marką ir Denį ir nuėjo berdamas klausimus su stipriu anglišku akcentu. Be jokių pastangų Rokas apvertė Frenkės gyvenimą aukštyn kojomis.

Dabar jis nepaprastai vertingų žirgų savininkas, plėtoja jų genetikos programą ir daugybę kitų verslų. Bet polas yra Roko aistra. Visi tai žino. Ir didžiulis arklių transporteris su užrašu *Hermanos Hermida*, stovintis anapus stadiono ir masinantis Frenkę, rodo atidų Uragano rūpinimąsi augintiniais.

Žirgams čia nieko netrūko. Nuprausti, išdžiovinti poniai išdidūs ilsėjosi garduose. Ji vaikščiojo kvėpdama jų pasitenkinimą. Kur jos kumelaitės? Ji taip troško pamatyti tobulai treniruotus grynaveislių arklių ir Argentinos ponių mišrūnus. Žinojo, kad atpažins Ipanemos palikuones – jos kaip iš akies lupta mama. Neabejojo pajusianti su jomis ryšį.

– Ką čia veiki? – pasigirdo balsas už nugaros.

Frenkė tyliai sumurmėjo. Jai nudiegė paširdžius, kūnas sustingo.

– Ar girdėjai? Klausiau, ką čia veiki?

Žodžiai trikdė, bet ji prisivertė likti rami.

– Tik žiūriu, – pagaliau išlemeno.

– Atsisuk.

Ji šito nenori – tiesiog negali.

– Liepiu atsisukti.

Frenkė įsielektrino nuo galvos iki kojų pirštų. Balsas, kurio negirdėjo daugybę metų, buvo toks pažįstamas, lyg būtų ką tik suniurnėjęs nepamirštamus žodžius: „Tu per jauna – nešdinkis!“

Ponis pasuko galvą ir įsistebeilijo į ją didžiulėmis rudomis akimis. Frenkės širdis pašėlusiai tuksėjo krūtinėje. Pakirto kojas, bet iš kažkur radosi kibirkštėlė stiprybės. Rokas gal ir įspū-

dingiausias vyras, kokį kada nors pažinojo, tačiau ji suaugusi moteris – ne mergiotė. Ir nesileis vėl apviliama.

Frenkė atsigrėžė, kilstelėjo smakrą ir drąsiai pažiūrėjo į Roką.

Verdamas ją skvarbiu žvilgsniu vyras žengė artyn. Frenkė nejučiomis pasitraukė.

– Žinojau, kad tai tu.

Frenkė nukreipė akis – tylus Roko niurnėjimas apraizgė ją kaip voratinklis.

Jis vis dar buvo su sportine apranga, veidas įraudęs ir suprakaitavęs, plaukai susitaršę ir išsidraikę. Budrus, veržlus, vyriškas. Aišku, nelengva atsispirti tokio vyro žavesiui, bet Frenkė pasiryžo neprarasti orumo.

– Atvykau pamatyti Ipanemos palikuonių.

Negarsūs jos žodžiai išsisklaidė puikiai kondicionuojamame ore. Kitas ponis treptelėjo koja ir pasuko galvą.

– Atvykai pamatyti *manęs*.

Pasipiktinusi Frenkė išplėtė akis ir vos nepaspringo.

– Juokauji?

Jis atsitraukė, pakreipė galvą, lyg Frenkė būtų turguje parduodama kumelė, o jis svarstytu, ar ją įsigyti....